

Opsporing verzocht! - Getuigen gevraagd!

Liturgiesuggesties:

Gezang 221: 1, 2 en 3 of Gezang 482: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 en 8

Psalm 66: 8 en 10 OB

Psalm 81: 8, 9 en 11

! Korinthiërs 15: 1-19

Psalm 71: 1 en 2

Zondag 17

Psalm 71: 11-13

Na verkondiging: Schriftberijming 27: 1, 2, 3 en 4

Psalm 145: 1 of Psalm 145: 2 en 6

Psalm 145: 2 of Psalm 97: 6

***

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Een gedicht.

Het heet A Dieu en u kunt het nalezen in de bundel Gouddraad uit vlas van Nel Benschop:

Je bent niet dood - de Heer heeft je geroepen
bij Hem te wonen in zijn glanzend huis;
Je hoeft geen rust en vrede meer te zoeken
Je hebt ze nu - want je bent veilig thuis.

Je bent niet dood - je mag voor eeuwig leven,
Je bent verlost van onvolkomenheid,
van pijn en van verdriet. God zal je geven
een onbegrensd geluk in onbegrensde tijd.

Je bent niet dood - maar ach, ik zal je missen
zoals een mens de meest-geliefde mist.
De jaren van geluk zijn nooit meer uit te wissen,
en ik geloof: God heeft zich niet vergist.

We komen, broeders en zusters, jongens en meisjes, meer dan eens de dood tegen in ons leven.

Iemand - die je dierbaar was - zomaar opeens, midden uit het leven weggerukt.

Of je vader of je moeder, waar je veel van hield ...

De dood brengt een lege plaats in de familie, in de gemeente, in levensverbanden.

En laten we onszelf niet voor de mal houden:

De dood is heel erg.

Maakt zoveel kapot wat waardevol is.

En als je op de t.v. of in de krant de beelden van bomaanslagen ziet, neergestorte vliegtuigen, of de beelden van stervende kinderen in Afrika ...

Wie praat er dan nog over een mooie dood?

In de Bijbel heet de dood: vijand, macht, loon voor de zonde, knecht van de duivel (Hebr. 2:14).

De dood kan vele namen en vele gezichten hebben.

Er is gelukkig één geweldige troost: Die laatste vijand is overwonnen!

Pasen betekent immers dat Jezus Christus de dood heeft overwonnen, toen Hij opstond uit het graf.

Een bemoedigend teken voor allen, die in de opgestane Christus geloven.

Want dan wordt u, jou en mij beloofd: Zo zullen ook wij eens opstaan uit de dood.

Hoe dat kan?

Broeders en zusters, jongelui, hoe het in z'n werk zal gaan ... ik begrijp daar ook niet alles van.

Maar mijn opgestane Heiland heeft het mij toegezegd.

Met Hem heb ik uitzicht ... ook in een donkere wereld.

Hij laat mij niet in de steek.

Hoe ik dat weet? Luister maar mee: 1 Korinthiërs 15.

*

Opsporing verzocht! Getuigen gevraagd!

Als de politie een misdrijf moet oplossen, dan verschijnt er soms een verzoek in de krant of op de t.v.:

Getuigen gevraagd!

Dan worden mensen opgeroepen, die er bij zijn geweest. Die daarom misschien kunnen vertellen ... wat en hoe er precies een ongeval kon gebeuren.

Getuigen gevraagd!

'Wij hebben het gezien!'

'Wij hebben Hem gezien! is het getuigenis op de vroege Paasmorgen.'

'We hebben Jezus gezien, opgestaan uit de doden.'

'We konden eerst onze ogen en oren niet geloven.'

'Maar er is geen twijfel mogelijk: Hij was het echt!'

Zulke getuigen, broeders en zusters, jongens en meisjes, bevestigen de opstanding uit de doden.

Jezus leeft. En wij met Hem!

Wanneer we vanuit het Nieuwe Testament alle gegevens op een rij zetten, komen we maar liefst tot een tiental verschijningen van de opgestane Christus aan de zijnen.

Paulus noemt er in ons Schriftgedeelte vijf:

* aan Cephas, dat is Simon Petrus: Heb jij Mij écht lief?

* daarna aan de twaalven: Terwijl de deuren van het huis gesloten waren;

* vervolgens is Hij verschenen aan meer dan 500 broeders tegelijk van wie het merendeel nog in leven is als Paulus deze brief schrijft;

* vervolgens is Hij verschenen aan Jacobus, de broer van Jezus, die de leiding had van de gemeente te Jeruzalem;

* daarna aan al de apostelen, blijkbaar verstaat Paulus daar meer onder dan de al eerder genoemde Twaalf.

Een tiental verschijningen, waarvan Paulus er hier vijf noemt.

Hij wil als het ware zeggen: 'Je kunt het navragen.'

'Je kunt nagaan of het wáár is, wat ik jullie heb verkondigd.'

'Jezus leeft! Hij is uit de doden opgestaan!'

Ik wilde, broeders en zusters, jongens en meisjes, vanuit 1 Korinthe 15 en Zondag 17 met u nadenken over de verschijning van de opgestane Christus ... aan de apostel Paulus.

De laatste verschijning in een lange reeks.

De apostel schrijft daar zelf over in vers 8:

"Maar het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen, als aan een ontijdig geborene."

Nu is Paulus niet gewend veel over zichzelf te schrijven. Wie veel over zichzelf schrijft en spreekt loopt het gevaar daarmee alle aandacht voor zichzelf op te eisen. Dat zou de apostel geenszins willen.

Nee, als Paulus stof tot roemen heeft, dan is dat niet om hoog op te geven van zichzelf, maar ... van zijn opgestane Here en Heiland Jezus Christus.

En zo begint hij ook in de eerste verzen van hoofdstuk 15: "Ik maak u bekend, broeders, het evangelie, dat ik u verkondig heb, dat gij ook ontvangen hebt, waarin gij ook staat, waardoor gij ook behouden wordt ...: Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften, en Hij is begraven en ten derde dage opgewekt, naar de Schriften, en Hij is verschenen ..."

In 1 Corinthe 15 gaat het - zoals u wellicht weet - over de opstanding en de betekenis daarvan.

Maar als je het over de opstanding hebt, moet je het ook hebben over de dood van Jezus Christus.

Deze twee behoren bijéén.

Daarom behoort de opstanding uit de doden tot het hart van het evangelie.

Heel het evangelie staat of valt met de opstanding van Jezus Christus uit het rijk van de doden.

Paulus schrijft: die beide dingen - de dood van Christus aan het kruis en de opstanding uit het graf - heb ik u voor alle dingen overgegeven: als hoofdzaak.

Als datgene, waar het in het geloof op aan komt.

Paulus heeft dus in zijn verkondiging nog veel meer dingen aan de gemeente mogen doorgeven.

Maar op de voorgrond, in het centrum van de verkondiging heeft toch altijd gestaan: de dood en de opstanding van Jezus Christus.

Dát is de eigenlijke inhoud van het evangelie.

Dát is het enige fundament van het geloof.

Dáárin ligt ons heil, onze zaligheid besloten.

Daartoe is Christus mens-geworden.

Daartoe is Gods Zoon naar deze wereld gekomen.

Hij is de Borg en Middelaar die de schuld der zonde heeft weggenomen en de deuren van het dodenrijk heeft verbroken.

Daarvoor heeft de Vader Hem, Zijn eniggeboren Zoon - in mensenhanden - gegeven, ja overgegeven tot in de dood.

Zijn sterven is zijn messiaanse opdracht.

Zijn sterven is ... zaligmaken: redden, behouden.

En dat gebeurde naar de Schriften.

Dat had de Here al geopenbaard in het Oude Testament. Daar hadden de profeten van gesproken.

De lijdende Knecht des Heren: "Om onze overtredingen werd Hij doorboord; de straf, die ons de vrede aanbrengt was op Hem."

Het staat zo geschreven. Het is zo gebeurd.

Gestorven - naar de Schriften.

En Hij is begraven.

Hier hebben ze Hem gelegd.

In een graf. Met een grote steen ervoor.

In de hof van Jozef van Arimathea.

Hier, waar mensen het laatste kunnen doen, wat mogelijk is, ... daar doet God wat voor mensen ónmogelijk is: Hij wekt Hem weer op!

Hier is de plek, waar het gebeurd is.

Hier lag Jezus in het graf.

Maar ... het graf is leeg; Hij is hier niet, want hij is opgewekt!

Opgewekt! Dat ziet op het werk van de Vader.

Het is de goedkeuring van de Vader op het werk van de Zoon.

Het verlossingswerk, dat de Zoon volbrengt op Goede Vrijdag, strandt niet in zijn dood.

"Het is volbracht!"

De Vader neemt zijn werk aan.

De opwekking van Christus is er het bewijs voor.

De Vader zorgt ervoor, dat het werk van de Zoon ... zondaren ten goede komt.

Dat wij - zegt de catechismus - zouden delen in de gerechtigheid.

Opdat wij - door zijn kracht - worden opgewekt tot een nieuw leven.

Want wat zouden wij hebben aan een dode Heiland?

Jezus leeft ... en wij met Hem!

Gestorven, begraven, uit de doden opgewekt!

Broeders en zusters, jongens en meisjes, wat is dat geweldig.

Dat we mogen geloven: Christus is gestorven voor onze zonden.

Uw zonden, jouw zonden, mijn zonden ... zij zijn de oorzaak van zijn dood.

Maar de dood kom Hem niet houden.

Zijn opstanding baant de weg tot het Leven.

Ook wij worden - dwars door de dood heen - door Christus gered.

Dát moet - schrijft Paulus - voor alle dingen verkondigd worden.

Dat is de prediking van de dood en de opstanding van Jezus Christus!

Dat moeten we vasthouden.

Want als we dit evangelie uit onze vingers laten glippen, dan ontglipt ons ook ons behoud.

*

Als je postzegels spaart dan is een serie pas echt geld waard als je alle zegels compleet hebt.

Verkoop je één zegel uit je serie, dan is de rest opeens veel minder waard.

Ik denk aan zo'n eerste-dag-envelop.

Een speciale envelop, die hoort bij een nieuwe serie postzegels en waarop een stempel hoort van de eerste dag van uitgifte.
Ik heb - jaren geleden - eens van zo'n envelop één zegel afgeweekt en verkocht.
Jammer, want die zegel ben je kwijt en eigenlijk heeft zo'n envelop als eerste-dag-envelop dan geen waarde meer.

Wie de opstanding van Jezus Christus uit het evangelie losweekt, eruit snijdt, houdt een evangelie zonder waarde over.

Nu, dat dreigde te gebeuren in de gemeente van Korinthe.

Die gemeente bestond - voornamelijk - uit christenen uit de heidenen.

Heiden-christenen.

Opgegroeid in een grieks-hellenistische denkwereld.

De Grieken dachten over de ziel en het lichaam zo geheel anders de Bijbel.

Volgens de griekse filosofie, de griekse wijsbegeerte, het griekse denken, was de mens samengesteld uit twee - zelfstandige - grootheden: de ziel en het lichaam, waarvan de ziel ... verreweg de belangrijkste was.

Het lichaam was eigenlijk een blok aan het been van de ziel.

Het was een gevangenis, waar de ziel in opgesloten zat.

De uiteindelijke verlossing bestond hierin, dat de ziel uit die gevangenis werd bevrijd ... bij de dood.

In een dergelijke visie op de mens kon er geen plaats zijn voor een opstanding.

Dat zou immers de terugkeer van de ziel betekenen in de gevangenis van een lichaam?

En wie zou dat nu willen?

Een aantal gemeenteleden in Korinthe - nog sterk onder invloed van dat griekse denken - ontkenden daarom de opstanding der doden.

'Dat bestaat niet, zeiden ze.'

'Dat kunnen we met ons gezonde verstand niet geloven.'

Of ze gaven er een andere interpretatie, een andere uitleg aan.

Zo van: 'Onze opstanding, dat was het moment dat we tot geloof kwamen.'

'Dát was het moment van onze opstanding.'

Zo botst Paulus' verkondiging met het griekse denken.

Zal hij zwijgen?

Nee, de loochening van de opstanding moet wel één van de hoofdmotieven zijn voor het schrijven van deze brief.

Heel fel en bewogen schrijft de apostel:

"Indien er geen opstanding der doden is, dan is Christus ook niet opgewekt; dan is onze prediking zonder inhoud; dan is ook uw geloof een lege dop; dan zijn wij valse getuigen van God."

Met andere woorden:

Als er geen opstanding van de doden is ...

- Dan stelt ons geloof niets voor.

- Dan kunnen we ons boeltje wel pakken.

- Dan kunnen we de deuren van de kerk wel sluiten.

En dat zie je dan ook gebeuren.

Er worden kerkdeuren gesloten omdat dominees voorop en daarachter aan hun gemeenteleden ... niet meer in een opstanding der doden kunnen geloven.
O ja, ze geloven wel in een opstanding: Maar dat is dan een geestelijke opstanding en niet lichamelijk.
Dat is een opstanding die vaak al heeft plaatsgevonden ... in het verleden, toen ze tot geloof waren gekomen.

Wat heb je dan voor troost? Toch niets?

Dan is je geloof ... een lege dop.

Dan stelt het allemaal niets voor.

Als je een lege fles pakt en daarmee een aantal glazen probeert vol te schenken, heb je wel een fles in je handen en er staan ook wel lege glazen voor je.

Maar het inschenken heeft geen effect.

Het leidt helemaal tot niets.

Want ... de fles is leeg!

En Paulus werkt dat nog verder uit:

- Dan is je geloof ... zonder vrucht.

- Dan komt het werk van de verzoening op losse schroeven te staan.

- Dan is er voor ons geen vergeving en geen uitzicht op het eeuwige leven.

- Dan zijn ook zij verloren ... die in Christus ontslapen zijn!

- Dan is Abraham verloren en Mozes en David en Paulus en Luther en Calvijn.

- Dan is je godvrezende vader verloren en je moeder die op haar sterfbed getuigde: Jezus, uw verzoenend sterven blijft het rustpunt van mijn hart.

- Dan is het allemaal ... tevergeefs geweest.

Inbeelding. Zelfbedrog.

Verscheur ze dan maar ... de rouwkaarten en rouwadvertenties, waarin getuigd werd van een leven na dit leven en een opstanding uit de doden.

Ja, dan zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen, want dan hebben we ons vastgeklampt aan een strohalm.

Waarom zouden we dan nog bijbellezen?

Waarom zouden we dan nog bidden?

Waarom nog naar de kerk gaan?

Het was dan toch allemaal voor niets, tevergeefs.

Dan is toch alles verloren?

O zeker, als Christus nog dood was, zou je natuurlijk nog wel over Hem kunnen praten.

Je zou ook nog wel een inspiratiebron in Hem kunnen zien.

Natuurlijk wel. Waarom zou dat niet kunnen?

Er worden nog steeds stapels boeken geschreven over de Griekse wijsgeer Socrates.

En voor miljoenen is Boeddha nog steeds een inspiratiebron.

En Socrates en Boeddha die zijn toch écht dood.

Zo zou ook een dode Christus ons best tot allerlei dingen kunnen inspireren.

Maar als we alleen in dit leven onze hoop op Christus stellen - en daar was dan alles mee gezegd - dan waren we de beklagenswaardigste van alle mensen.

Als Christus alleen maar onze hoop en inspiratiebron is tot het moment van onze dood, ... wat bazelen we dan nog over verlossing en heil, over geloof en vergeving? Dan breekt alles af bij de dood. Dan blijft alles en iedereen, ook ons eigen bestaan, gebukt onder de knoet van de dood.

Maar gelukkig: Christus is niet dood!
Hij is opgewekt uit de doden.
En Hij neemt daarbij een sleutelpositie in.
"Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, als eersteling van hen, die ontslapen zijn."

*

Ik weet dat zo zeker - schrijft Paulus - omdat Christus het allerlaatst ook aan mij is verschenen, als aan een ontijdig geborene.
Hoe levendig, broeders en zusters, jongens en meisjes, staat dat moment Paulus nog voor de geest.
Nóg ziet Paulus zich als Saulus de poort van Jeruzalem uitsnellen.
Met brieven in z'n gordel ... aan het hoofd van z'n mannen.
Na de heilige stad Jeruzalem wilde hij ook Damascus zuiveren van die gehate volgelingen van die rabbi uit Nazareth.
En hoe meer hij Damascus nadert, hoe feller de vlammen van de haat in zijn binnenste gaan branden.
'Hij zal ze! Die Godslasteraars!'

Totdat ineens de hemel wordt geopend.
En Saulus ter aarde valt, verblind door het licht van de hemel.
Hij hoort een stem.
O ja, die stem hoort hij nóg in z'n ziel doorklinken.
Nog hoort hij die woorden als hamerslagen in z'n hoofd: "Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?"
Totaal verslagen moet hij het wel uitroepen:
"Wie zijt Gij, Here?"
En toen had die stem uit de hemel geantwoord:
"Ik ben Jezus, die Gij vervolgt."
Nee, Saulus droomt niet. Hij twijfelt niet.
Het is geen gezichtbedrog.
Dat licht, dat hem - op klaarlichte dag - omschonen heeft, is niet het licht van de bliksem.
En die stem, die hij gehoord heeft, is niet de machtige stem van de donder.
Dat licht is het licht, dat uit een geopende hemel straalt. Het is het eeuwige licht, waarin God aan mensen verschijnt.
Het licht dat in heerlijkheid neerdaalde in de nieuwe tempel van koning Salomo.
Het licht dat de velden van Efratha in een hemelhof had herschepen.
In dat licht - op de weg naar Damascus - is de Christus zelf!
En die stem, dat is de stem van Christus' reddende liefde, die Golgotha en de hof van Jozef van Arimathea doortrilt.
Die stem van genade en ontferming, die een zondaar in het hart grijpt.

Die een vervolger van God verandert in een dienaar van Christus, die bidt: "Here, wat wilt Gij dat ik doen zal?"

In het binnenkamertje, in de Rechte Straat van Damascus, waar Annanias met en voor hem bidt ... vallen hem de schellen van de ogen.

Dáár in Damascus zag Paulus de Here Jezus Christus.

Jezus is opgestaan en "het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen, als aan een ontijdig geborene."

'Ook ik heb Hem gezien!'

'Dat lag niet in de lijn der verwachting, want ik was een echte misgeboorte.'

'Eigenlijk was ik veel te laat geboren.'

'Menselijk gezien was er geen kijk op, dat ik ooit apostel zou kunnen worden, want ik vervolgde de gemeente.'

'Ik deugde gewoon niet voor het apostelschap.'

'En dat verleden maakt mij tot de minste der apostelen.'

'Dat ik het toch geworden ben, heb ik uitsluitend te danken aan Gods genade.'

'Die heeft mij tot apostel gemaakt.'

'Ik had er geen enkel recht op.'

'Ik had het helemaal niet verdiend.'

'Integendeel. Het is pure genade.'

Paulus, broeders en zusters, jongens en meisjes, dat merkt u wel, is zijn verleden niet vergeten.

Hij wil het ook niet. ... Vaak is dat anders.

Veel mensen met een dubieus verleden, willen daar later nooit meer iets over horen, laat staan ... iets over zeggen of schrijven.

Ze verzwijgen het angstvallig.

Paulus doet dat niet.

Hij spreekt er open en zonder terughoudendheid over.

Maar hij doet het niet op de manier die je bij sommige mensen wel eens tegenkomt: ze doen alsof hun verleden nog steeds als een enorme schuld op hun schouders ligt, waarvan ze nooit bevrijd worden.

Paulus verzwijgt zijn verleden niet.

Hij gaat er ook niet meer onder gebukt.

Want hij weet dat zijn schuld vergeven is.

Ze is door God weggenomen.

God heeft hem in genade aangenomen.

En dan hoef je ook niet meer onder je verleden te zuchten. Dat doet Paulus dan ook niet.

Integendeel. Hij brengt zijn verleden ter sprake om zo Gods genade in het volle licht te zetten.

Om daar alle accent op te laten vallen.

Zo kun je een kwalijk verleden - waar je op zichzelf genomen alleen maar negatieve dingen over kunt zeggen - toch nog heel positief hanteren ... als een middel om Gods genade te laten uitkomen.

Zo doet Paulus het. En dat is prachtig.

*

Door de genade van God is hij, wat hij is.
Namelijk tóch een apostel: een getuige van de opstanding van Jezus Christus.
En dan te bedenken dat het getal der apostelen eigenlijk vol was.
Twaalf apostelen vertegenwoordigen immers het twaalf stammen van het nieuwe volk van God.
Paulus wordt daar - door Gods onnaspeurlijke vrijmacht - aan toegevoegd.
De verschijningen van de opgestane Christus zijn beëindigd.
Christus is immers naar zijn Vader, naar de hemel gegaan.
Hemelvaartsdag is al geweest.
En toch komt nog die éne, geheel aparte verschijning, aan de man, die dreiging en moord rondstrooide onder de gemeenten van Jezus Christus.
En Saulus wordt als Paulus - of hij wilde of niet.
Of de andere apostelen het er mee eens waren of niet - in de kring van de apostelen, de gezandten van Jezus Christus ... wordt hij opgenomen.
De genade van Gods is daarbij aan het werk.

*

Ervaren wij, broeders en zusters, dat vaak ook niet zo?
Als wij op onszelf zien, zien we dan oude leven achter ons.
Een leven, waarin we van God en zijn gemeente niet veel willen weten.
Een leven vol schuld, zonde, lek en gebrek.
En toch...en dat is dat geweldige van Gods genade, legt Jezus Christus zijn hand op ons leven.
We worden tot stilstand gebracht. Tot bezinning. Tot inkeer gebracht. Tot ... bekering.
En opeens worden ook wij toegevoegd aan die lange rij van getuigen, die de opgestane Heiland in hun leven hebben ontmoet.
Dat is ... genade!

'En nu moet je eens zien, wat die genade heeft uitgewerkt in mijn leven', gaat Paulus verder.

'Ik heb harder gezwoegd dan alle anderen.'

'Niet dat die anderen - in vergelijking met hem - eigenlijk luie mensen waren en er de kantjes er een beetje bij afliepen.'

Daar zijn wij - tussen haakjes - erg goed in, als het gaat om de dienst in Gods Koninkrijk.

Maar het woord dat Paulus gebruikt, betekent: moeizaam ploeteren.

Doordat Paulus de heidenwereld als zijn speciale terrein had, moest hij veel reizen en trekken, veel meer dan de andere apostelen.

En Paulus is ook veel vaker vervolgd en gevangen gezet en gemarteld.

Dáárdoor was zijn werk zwaarder dan het hunne.

Geen van de andere apostelen heeft zo'n rusteloos bestaan gehad en zoveel moeten verduren als Paulus.

Maar dat was geen prestatie van hemzelf.

Gods Geest stelde hem daartoe in staat.

Maar wie het meest heeft moeten ploeteren in dienst van Gods Koninkrijk, is uiteindelijk niet het belangrijkste.
Waar het om gaat, is dat - zowel de andere apostelen - als Paulus zelf volkomen overeenstemmen in het evangelie dat ze verkondigen.
Dit evangelie: Christus is gestorven voor onze zonden.
Hij is begraven en opgewekt en daarna ... in levende lijve gezien.
Dat is de inhoud van het evangelie dat Paulus en de andere apostelen verkondigen.

Paulus gebruikt daarvoor een woord, dat het werk van een heraut aanduidt.
En een heraut geeft geen verzinsels door en geen fantasiën, ... maar ware gebeurtenissen en harde feiten.
Als apostel en heraut verkondigt Paulus de feiten van het heil: Heilsfeiten.
Door die verkondiging zijn ook de Korinthiërs tot geloof gekomen.
Waar, broeders en zusters, jongens en meisjes, ook vandaag nog de verkondiging van de dood en de opstanding van Jezus Christus in geloof wordt aanvaard, begint de verlossing zich uit te werken.
Ook in uw, in jouw en in mijn leven.

Getuigen gevraagd!
Daar begonnen we (vanmorgen) mee.
Getuigen van de dood en de opstanding van Jezus Christus, de Zoon van God.
We hebben een levende Here en Heiland.
Hij vraagt van ons, van u en jou en van mij, om - in woord en daad - levende getuigen van Hem te zijn.
Getuigen van de opstanding van een opgestane HERE en Heiland.
Mijn HERE en mijn God.
Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Leeuwarden 3 maart 1996

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !